

D. Cristobal Massamet, D. Antoni Riera, D. Miguel Morera, Don Joan Gelats, D. Joan Brau, Don Pere Rovira, D. Lluís Balta, Don Esteve Trullas, D. Vicens Vilalta, D. Joan Vilaplana, D.ª Paz Pipo, D. Josep Sabater, D. Pere Cendra, D. Joan Palau, D. Josep Freixedas i Sra. D. Mauricio Orriols i Sra. Sra. Palau Vda. Miró i família, D. Manuel Casany, D. Cristobal Viñas, Sr. Vaigus Vila, D.ª Amalia Vahamonde, D.^a Do ores Gelabert Vda. Forn i família, D. Josep Sabater i Sra. D. Joaquim de Paladella, D. Miguel Jové, D. Joan Soler y Sra. D. Josep Carteras, D. Mariano Gras, D. Arsenio Guasch, D. Lluís Viñas, D. Francisco Suaña i Sra. D. Ignasi Suaña, D. Vicens Llovera, D. Antoni Vaya i Sra. D. Josep Oltra, Sra. Mitrell i Fiila, D. Celedonio Puigdellivos, D. Vicens Peralta.

A tots se'ls desitja bona estada, i que'ns dispensin els de las omisions involuntarias motivades per els motius indicats més amunt agrahintlos que'ns ajudin a evitarles.

Fieu-vos dels Metges

L'altre dia'm vaig sentir un dolor extraordinari; no se com em va venir pro, vaig pensar:- Are si que hauré d'anar a Sant Hilari. —Quina ganga!-vaig pensar; jo que no hi volia anar sense causa, are, per fi, veure'ls bons amics d'alli que ja'm deuen esperar. Vaig cridar corrents el metge qui al punt vingué a visitar-me i molt atent va escoltar me el cor, els pulmons, el fetge, i... tot, tot va rebregar-me. L'home, aixis me va parlar després d'un exàmen fort: —No sento res.—Está clar, entre mi vareig pensar que te de sentir si es sort. Per fi'm va dir:— A vosté are lo que li convé

es anar-se-n a Cestona; allá hi ha una aigua molt bona i s'hi posará molt be. A l'endemá, un nou doló al ciatell em vaig sentir i ell digué:—Ha cambiat aixó, a Esplugas de Francolí vagi, i es posará bo. Dos dies després:— Ai... ui no'm puc alçar... que tindré? torna'l metge i em diu:—Ré, vagi a Caldes de Monbui, pendre aquells bany li convé. A l'andemá un nou torment; una gran taca rodona em surt el cos i:—Prenent les aigues de Vallfogona, em diu, curará al moment. Un altre dia s'em posa el ventre gros, tot inflat com si hi tingués una nosa i em va di:—El mes acertat es que vagi a Panticosa. Un altre dia'm va di que anés a Sant Sebastian... a Sardanyola... a Vichy... vaig creurer que l'home a mi ja se m'estava rifant. Per fi'm vareig decidir a dir-li:—Doctor Macari, qui'n mal jo tinc de tenir perquè vosté'm puga dir que m'en vagi a Sant Hilari.

JOSEP ASMARATS

Del meu carnet de viatge

A l'home qui d'humor fa gala el bon amic *Pepito Sala*.

Vella, ennegrida, airejada pel garbí s'aixeca a la serralada la masia benhaurada que n'alegra el meu camí

Es la casa solitària que en mon cor, forvorosa, la pregària, a l'ànima visionària li evoca el més bell record.

N'és óu la Naturalesa hi ha abocat el dò de la esplendidesa, amb la vinya, quan la encesa el picapoll més daurat.

Oberta la seva porta n'ha sigut i, la mar que n'aconhorta, amb la encaixada més foita ha respost al meu salud.

A la segona paraula, se m'ha ofert un cap de la llarga taula del menjadò, óu com a l'aula, del consells el veig cobert.

Ja refet, sentint-me liure, del bon grat d'aquell expressiu dolç viure m'ha encomenat el somriure que encara avui m'he deixat!!

SALVADOR BORRUT I SOLER

¡El tren ha mort un home!..

Ni'ls crits del guardabarrera ni'ls del maquinista hi vulgueren rés. Arribá el tren, y agasant com una palla aquell home qu'estava al mitj de la via, el tombá, arrossegá, capgirá, passaren las rodas pel seu coll, y allá quedá un munt de carn, com á final de la historia del infelís pastor en la plenitud de la seva vida.

Quedá son cap separat del tronch, y ajagut d'un costat semblava que reposés tranquilament damunt del coixí de sorra que terraplenava la via.

L'accident ocorregué sens poderlo evitar ningú.

El guardabarrera, cumplint ab son deber, formava cuydadós al pas del del tren. Sols un pastor ab un ramat de cabras, á l'altra banda del camí esperava que pasés aquell rápit comvoy de carruatges. Al entrar el tren al desmunt, xiulá com de costum la máquina. Ab aquell tò estrident s'esvararen unas quantas cabras del remat pujant dalt la via. El pastor temerós del perill que corrian aquells animals quina custodia li confiaren, intentá ferlos posar á lloch segur. Ho conseguí, mes... el tren l'arreglegá á n'ell. Allí quedá sens vida. Las cabras sense'l guia prosseguiren després son camí cap al corral.